

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.689 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de op 12 december 2008 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn.

Op 19 juni 2000 dienen verzoekers een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaart deze asielaanvraag onontvankelijk en vaardigt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Beide beslissingen worden op 19 december 2000 aan verzoekster en op 3 januari 2001 aan verzoeker ter kennis gegeven. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 7 mei 2002 ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De

Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van deze beslissingen bij arrest nummer 142.871 van 8 april 2005.

Verzoekers dienen op 28 juni 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 juni 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag onontvankelijk, met kennisgeving op 18 juni 2007. Op 18 juni 2007 wordt verzoekers tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven.

Verzoekers dienen op 16 juli 2007 een (nieuwe) aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaart deze aanvraag op 7 december 2007 onontvankelijk, met kennisgeving op 10 december 2007.

Op 28 januari 2008 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 2 december 2008 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, aan verzoekers ter kennis gegeven op 12 december 2008 en gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd en en hiervan een getuigschrift voorleggen, werkbereid zijn, attesten van schoolbezoek van de kinderen voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen en mevrouw K.S. (...) muzieklessen heeft gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich nooit schuldig hebben gemaakt aan enige strafbare gedragingen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de heer K. A. (...) regelmatig officieus tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 19.06.2000 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.05.2002 met een bevestigende beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 10.05.2002. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Voorts beweert de advocaat dat haar cliënten getolereerd werden op het Belgisch grondgebied omdat 'de Dienst Vreemdelingenzaken nooit stappen heeft ondernomen om verzoekers uit het land te zetten' en dat betrokkenen derhalve hun regularisatieaanvraag in België mogen aanvragen. Betrokkenen hebben echter op 03.01.2001 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog

steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

De aangehaalde element betreffende de scholing van de kinderen werd reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 07.12.2007 inzake de aanvraag art. 9.3 van mevrouw K.S (...), ingediend op 16.07.2007 bij de gemeente Turnhout. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9bis van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Ten slotte beweren betrokkenen eveneens dat het voor hun oudste kind onmogelijk is om zijn studies in het land van herkomst af te maken gezien de leeftijd van de jongen en de bewering dat hij geen Russisch kan lezen en schrijven. Echter, er dient opgemerkt te worden dat het ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat het kind niet zou zijn opgevoed in het Russisch, temeer daar het kind bijna 8 jaar in Kazachstan heeft gewoond alvorens naar België te komen."

Op 12 december 2008 wordt aan beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. Dit betreft de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de identieke motivering luidt als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk langer dan in artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op datum van 10.05.2002.*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 03.01.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft.

Ambtshalve wordt ter terechtzitting de exceptie van gebrek aan belang opgeworpen. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers reeds bevelen om het grondgebied te verlaten kregen op 19 december 2000, 3 januari 2001 en 18 juni 2007. De bevelen van 19 december 2000 en 3 januari 2001 werden gegeven ter gelegenheid van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde minister die de asielaanvragen van verzoekers weigerde. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 7 mei 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State verwierp het door verzoekers tegen deze beslissing ingestelde beroep op 8 april 2005 bij arrest nr. 142.871. De bevelen van 19 december 2000 en 3 januari 2001 steunen op de miskenning door verzoekers van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 bepaalde termijn. Het bevel van 18 juni 2007 werd gegeven nadat de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde. Hiertegen hebben verzoekers geen beroep aangetekend waardoor dit bevel definitief en uitvoerbaar is geworden. Dit bevel werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 bepaalde termijn. De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2001 en naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 7 mei 2002. Deze bevelen zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maken de bestreden bevelen herhaalde bevelen uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet wijzigt en hun geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 18 juni 2007 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er

dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de vordering tegen de bevelen en dat de hiertegen ingeleide vorderingen dienvolgens onontvankelijk zijn.

Het beroep tot nietigverklaring is, in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.1. Gelet op hetgeen onder punt 2 werd uiteengezet beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn verder onderzoek tot de middelen aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2. In hun enige middel voeren verzoekers de *“schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”* aan.

3.3. Verzoekers voeren in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd wanneer zij louter stelt dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn, doch dat zij geen enkel criterium vermeldt noch een vergelijkingspunt biedt waardoor verzoekers zich kunnen vergewissen van de vraag of de door hen aangehaalde elementen kunnen gekwalificeerd worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel geeft volgens verzoekers niet weer wat buitengewone omstandigheden zijn, zodat zij niet weten wat deze inhouden. Zij stellen dat ze uit de bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard en dat de motivering onduidelijk en onvolledig is, zodat zij geen inzicht geeft in de redenen waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

3.4. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd werd en dat het bestuur alle elementen uit de aanvraag uitdrukkelijk in rekening bracht. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij voert aan dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de aanvraag werd geweigerd en dat verzoekers met kennis van zaken konden oordelen of het zinvol was beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

3.5. Waar verzoekers de schending van de motiveringsplicht aanvoeren, hebben de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verklaren waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Lezing van de wettelijke bepalingen volstaat om het begrip “buitengewone omstandigheden” te begrijpen zodat verzoekers tevergeefs stellen dat dit begrip niet uit de wet blijkt en tevergeefs voorhouden dat dergelijke uitleg in de bestreden beslissing mag verwacht worden.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.6. Verzoekers betogen in een tweede onderdeel dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is waar ze stelt dat de behandelingsduur van hun asielaanvraag, namelijk één jaar en elf maanden, niet onredelijk lang is. Zij voeren aan bijna vijf jaar in de asielprocedure te hebben gezeten daar hun aanvraag dateert van 19 juni 2000, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2002 is overgegaan tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en de Raad van State op 8 april 2005 een arrest heeft geveld. Verzoekers halen aan dat er geen officiële regelgeving bestaat omtrent de berekening van de duur van de asielprocedure en verwijzen naar het regeerakkoord dat dit volgens hen wel doet, waardoor zij menen een procedure van 5 jaar achter de rug hebben en gelet op hun hoge graad van integratie in aanmerking te komen voor regularisatie. Verzoekers verwijten de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd te zijn nu zij geen enkele motivering geeft waarom de termijn van het beroep voor de Raad van State niet wordt meegerekend.

3.7. De verwerende partij voert aan dat de behandelingstermijn van de asielaanvraag in goede verhouding staat met de termijnen in andere asielprocedures en dat deze termijn niet als onredelijk lang kan beschouwd worden.

3.8. Verzoekers betogen in een derde onderdeel dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is waar ze stelt dat de elementen betreffende de scholing van de kinderen reeds behandeld werden in een eerdere beslissing van 7 december 2007 en dat verder geen motivering werd gegeven. Volgens verzoekers is het verwijzen naar een vorige beslissing geen duidelijke en omstandige weergave van de redenen die de administratieve overheid ertoe aangezet hebben om de bestreden beslissing te nemen. Na verwijzing naar een arrest van het Hof van Cassatie besluiten verzoekers dat het niet degelijk motiveren van een bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de middelen onzorgvuldig werden onderzocht en de uitspraak onvoldoende beredeneerd werd. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissing foutief, gebrekkig en onvoldoende gemotiveerd is, zodat zij een schending uitmaakt van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht en tevens van artikel 8 EVRM.

3.9. Volgens de verwerende partij heeft de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoekers hun integratie in illegaal verblijf hebben opgebouwd, dat dit een misdrijf is waaruit bezwaarlijk rechten geput kunnen worden en dat verzoekers vrijwillig gevolg dienden te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verwijst naar artikel 9 bis §2 van de Vreemdelingenwet om te benadrukken dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het tweede en het derde onderdeel worden gezien hun samenhang samen behandeld.

3.10. In de mate dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Krachtens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben verzoekers de volgende elementen aangevoerd als zijnde buitengewone omstandigheden:

- Op 19 juni 2000 vroegen verzoekers voor de eerste keer asiel aan, op 7 mei 2002 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, op 8 april 2005 verwierp de Raad van State het tegen deze beslissing ingestelde beroep, de behandeling van de asielaanvraag nam dus vijf jaar in beslag en de procedure voor de Raad van State duurde drie jaar.
- Verzoekers verblijven bijna 8 jaar in België, ze zijn zeer goed geïntegreerd, leren en spreken Nederlands, zijn werkbereid, hebben beroepsopleidingen gevolgd, mevrouw K. S. volgt lessen muzikale vorming en piano, zij hebben een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en leggen getuigenverklaringen voor.

- De kinderen van verzoekers gaan naar school, de oudste zoon heeft geen mogelijkheid meer om in het land van herkomst zijn scholing af te maken nu hij 15 jaar is en geen Russisch kan lezen of schrijven.
- Verzoekers vormen geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zij hebben zich tijdens hun verblijf in België nooit schuldig gemaakt aan enige strafbare gedraging.
- Verzoekers hebben hun adres doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, deze heeft nooit stappen ondernomen om hen het land uit te zetten.
- De heer K. werkte in het zwart en verzoekers ontvangen geen financiële steun sinds mei 2005.

De bestreden beslissing heeft over de aangehaalde elementen geoordeeld:

- Verzoekers wisten dat hun verblijf voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land moesten verlaten. Zij vroegen op 19 juni 2000 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 7 mei 2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hen betekend op 10 mei 2002. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure namelijk 1 jaar en 11 maanden is niet onredelijk lang en geeft verzoekers geen recht op verblijf.
- Het feit dat verzoekers sinds juni 2000 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands hebben geleerd, werkbereid zijn, attesten van schoolbezoek van de kinderen voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen en mevrouw K.S. muzieklessen heeft gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen ontrent de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art. 9.2 van de Vreemdelingenwet.
- De elementen betreffende de scholing van de kinderen werden reeds behandeld in de vorige beslissing van 7 december 2007 inzake de aanvraag artikel 9, derde lid van mevrouw K. S., ingediend op 16 juli 2007 bij de gemeente Turnhout. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers beweren dat het voor hun oudste kind onmogelijk is om zijn studies in het land van herkomst af te maken gezien de leeftijd van de jongen en de bewering dat hij geen Russisch kan lezen en schrijven. Het is ongeloofwaardig dat verzoekers in huiselijke sfeer geen Russisch, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat het kind niet zou zijn opgevoed in het Russisch, daar het kind bijna 8 jaar in Kazachstan heeft gewoond alvorens naar België te komen.
- Van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
- Op 3 januari 2001 werd verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven. Zij dienden hieraan vrijwillig gevolg te geven. Het feit dat zij dit niet deden impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geen recht op verblijf geeft.
- Het feit dat de heer K.A. regelmatig officieus tewerkgesteld was, is geen buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Hieruit blijkt dat bestreden beslissing is ingegaan op alle elementen die volgens verzoekers buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd wanneer zij stelt dat de behandeling van hun asielaanvraag niet onredelijk lang heeft geduurd. Zij betogen dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd heeft waarom de termijn voor het beroep bij de Raad van State niet meegerekend wordt en dat zij bijgevolg niet voldoende gemotiveerd is.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de asielaanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 10 mei 2002. Bovendien wijst de Raad verzoekers erop dat de procedure voor de Raad van State geen "automatische" schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure. De Raad van State kan immers slechts een wettigheidscontrole doorvoeren en is geenszins bevoegd om een asiel- of een andere beschermingsstatus toe te kennen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de bevoegde minister op niet kennelijk onredelijke wijze besloten dat de asielprocedure afgesloten werd met de beslissing van 10 mei 2002 en dat de behandelingsduur van de asielaanvraag, die één jaar en elf maanden bedraagt, niet als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Waar verzoekers het regeerakkoord aanhalen om te besluiten dat ze een procedure van vijf jaar achter de rug hebben, waardoor ze in combinatie met hun integratie in aanmerking komen voor regularisatie, stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht heeft. Voorts wordt erop gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, daar dit noch wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De verwijzing naar het regeerakkoord kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is daar deze verwijst naar de beslissing van 7 december 2007 met betrekking tot de scholing van de kinderen en dat verder geen enkele motivering werd gegeven, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers reeds in hun aanvraag van 16 juli 2007 de scholing van hun kinderen als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald en dat de beslissing van 7 december 2007 heeft geoordeeld dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar verzoekers niet aantonen dat deze scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat deze scholing geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst terug te vinden is. Bovendien merkt deze beslissing op dat verzoekers steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen en dat de scholing sinds 10 mei 2002 plaats vond in illegaal verblijf. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze beslissing op 10 december 2007 kennis hebben genomen zodat zij niet kunnen voorhouden geen kennis te hebben van deze beslissing en haar inhoud. Artikel 9 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat *"elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden en onontvankelijk verklaard worden."* De Raad stelt derhalve vast dat een loutere verwijzing naar de beslissing van 7 december 2007 ter argumentatie volstond voor wat betreft het argument aangaande de scholing van de kinderen. De gemachtigde van de bevoegde minister heeft derhalve op niet kennelijk onredelijke wijze zich ertoe beperkt te verwijzen naar de beslissing van 7 december 2007.

De Raad wijst verzoekers er voorts op dat, waar zij in hun aanvraag van 28 januari 2008 hebben aangehaald dat de oudste zoon, die op het ogenblik van deze aanvraag 15 jaar oud is, zijn studies in het land van herkomst niet kan afmaken, gezien hij geen Russisch kan spreken, de bestreden beslissing hierover op niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd heeft: *"Ten slotte beweren betrokkenen eveneens dat het voor hun oudste kind onmogelijk is om zijn studies in het land van herkomst af te maken gezien de leeftijd van de jongen en de bewering dat hij geen Russisch kan lezen en schrijven. Echter, er dient opgemerkt te worden dat het ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken en dat het kind niet zou zijn opgevoed in het Russisch, temeer daar het kind bijna 8 jaar in Kazachstan heeft gewoond alvorens naar België te komen."*

Waar verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen, volstaat de vaststelling dat deze rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen niet toepasselijk is op administratieve

beslissingen. Deze verwijzing kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

In de mate dat verzoekers de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren, legt deze de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.11. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314).

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.12. In hun repliekmemorie volharden verzoekers in hun middelen.

3.13. Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.